

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszín

Szerző

Cím

Hogyan laknak a diákok?

Forrás:

Pesti hírlap.

Bsp.

1913 XI/5

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Hogyan laknak a diákok?

— Ujabb szomorú adatok. —

(Saját tudósítónktól.) A diákok, magyar diákok — hogy tömören feleljünk meg a kérdésre — rosszul, kényelmetlenül, egészségükre ártalmas módon, általában elszomorítóan laknak. Ugy laknak a budapesti diákok, hogy egyik, még pedig nem is a legolcsóbb, nem is a legszegényebb diákokat befogadó diák-tanyát vörheny, kanyaró és más fertőző betegségek telepe gyanánt bélyegezték meg a minap. A cimben feltett kérdésre egyenesen lesújtó tehát a válasz. Még lesújtóbb: hogy milyen kevés az érdeklődés az iránt, egyáltalában laknak-e a diákok, vagy gellérthegy-i barlanglakásokban húzódnak meg. A főiskolai tanszabadság elvét nálunk olyasféleképpen értelmezik, hogy az egyetem előadásokat tart, aki akar és aki elfér, az eljár az előadásokra, s tovább se rektor, se dékán, se miniszter, se pedellus a diákok szociális helyzetével a sablonos és nagyon keveset jelentő kis jótékony intézeteken túl mit sem törődik.

Németországban a tanszabadság sokkal kifejtettebb. Az egyetemi hallgató csakugyan független, sőt kiváltságos polgár. De azért erre a kérdésre: hogyan laknak a diákok? — külön kongresszusok igyekeznek feleletet adni, egyetemi professzorok foglalkoznak vele, pontos kimerítő statisztikák jelennek meg. Egy lipcei egyetemi tanár, Bücher professzor, tíz év óta fáradozik már, hogy diákjainak lakásügyét rendbeszedje. Nincs szó jótékonykodásról, hanem szociális tevékenységről, melynek haszna szegényekre és gazdagokra egyaránt

kiterjed s melynek eredményei igen érdekesek. Bücher professzor valóságos lakásnyilvántartást vezet, de a bejelentett jó és megfelelő lakásoknak csak egy részét veszik igénybe a diákok, még pedig igen érdekes okból. Ezek a lakások ugyanis nemcsak egészségügyi és tisztasági tekintetben, hanem erkölcsileg is kifogástalanok és éppen ez az, ami a diákoknak nem kell.

A fontos ebben a dologban az, hogy Lipcsében és számos más német egyetemi városban egyáltalában van bizonyos lakásnyilvántartás, professzori felügyelet alatt s helyenként igen szép eredményeket ér el.

Mi van ezzel szemben nálunk?

Van diák-tanya fertőző betegségekkel; vannak hónapos szobák négy-öt és több lakóval, de csak egy ablakkal — a lichthofra. És vannak ágyrajáró diákok — a fiatalok nyomorúságnak külföldön szinte teljesen ismeretlen példái. A „Pesti Napló“ nem egyszer irt már a diáknyomoruság különböző megnyilvánulásairól. Ez a betegségekkel fertőzött diák-tanya a lakás-kérdést teszi félelmesen aktuálissá. Milyen messze vagyunk mi nyilvántartástól, ellenőrzéstől, olcsó tisztaságtól! Néhány internátus a diákok elenyészően csekély percentjét fogadja be s a legtöbb hely protekció nélkül meg nem kapható. A kiszorult ezekkel senki se törődik. Ellenkezőleg: időnként rontanak a helyzetükön, amint rontottak például az új műegyetem építésével. Ezt a hatalmas intézményt Budára helyezték el s mit sem törődtek vele, hol fog a tömérdek technikus lakást kapni. Az első években egyenesen ijesztő volt a műegyetemi hallgatók számára a lakásprobléma. Ma már valamennyire kiépiült a környék, de a diákok legnagyobb része még mindig a Duna másik ol-

dalán kénytelen lakni. Sok szegény diák egészen gyalog bandukol át a hidon, mert villamosra nincs pénze. A hatalmas, luxuriózan kiállított pavillonokkal szomorú ellentétben van a diákság nyomora. S e nyomornak is legsötétebb részlete: a lakás-kérdés.